

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 185

16 Ἰουλίου 2006

Δεσμά καί δεσμά

Καθημερινό καί κυρίαρχο σύνθημα. Ἐκπέμπεται σταθερά ἀπό τίς νιουντιούκες τοῦ στρατοπέδου τῆς «ἀπελευθέρωσης». Καί παρακινεῖ σέ πάνδημη ἐπανάσταση ἐνάντια στήν Ἐκκλησία. Στό βίαιο σπάσιμο τῶν δεσμῶν, πού ἐπιβάλλει, μέ τόν ἠθικό Της κώδικα καί μέ τή μακραίωνη παράδοσή Της. Στήν ἀνύψωση τοῦ ἀτόμου, τοῦ κάθε ἀτόμου, ὡς τοῦ μοναδικοῦ κριτή τῶν σύγχρονων σχημάτων ζωῆς καί ὡς τοῦ ἀπόλυτα ἀδέσμευτου ἀγοραστή καί χρήστη τῶν προϊόντων τοῦ πολιτισμοῦ μας.

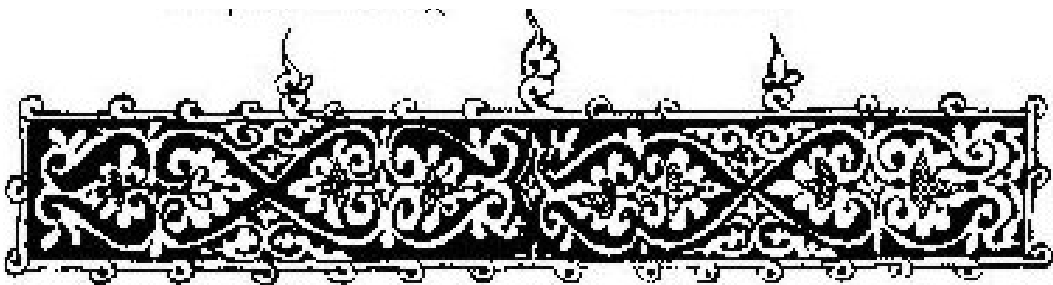
Πρόχειρη καί ἄκαμπτη ἡ διαλεκτική τῶν ἀνατροπῶν τοῦ καταπιεσμένου ἐκκλησιαστικοῦ βιώματος καί τῆς ἀντίστοιχης ἀνθοφορίας του, τοῦ χριστιανικοῦ ἥθους. Αὐτό, πού ἔζησαν οἱ αἰῶνες καί αὐτό, πού καταγράφηκε, ἴσαμε σήμερα, ὡς «καρπός τοῦ Πνεύματος» ἀποτελεῖ, γιά τόν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς τῆς ἀπελευθέρωσης» προπαγάνδα, στερνητική τῆς ἐλευθερίας καί σύστημα γκετοποίησης τῶν προσώπων στό σύστημα μιᾶς ἱερατικῆς ὀλιγαρχίας. Μέ τό κάθε Της ὄραμα, μέ τήν κάθε Της ἐπαγγελία ἢ μέ τήν κάθε Της προσταγή, ἡ Ἐκκλησία ἐπιβάλλει μιᾶ στέρηση. Φρενάρει τήν πρωτοβουλία καί τήν πρωτοτυπία. Στιγματίζει, ὡς ἁμαρτία, τό ἄγγιγμα καί τή γεύση τοῦ ἀπα-

γορευμένου καρπού. Κλείνει, έρμητικά, την πόρτα της απόλαυσης και της χαρᾶς. Περνάει ἄλυσίδες στά χέρια και στίς καρδιές. Και σύρει τίς προσωπικότητες στή στημένη, ἀπό αἰῶνες τώρα, αἰχμαλωσία.

Τό σάλλισμα της «ἀπελευθέρωσης» εἶναι ἐντυπωσιακό, ἀλλά ὄχι ἀμάχητο. Γοντεύει, μέ τό πρῶτο του ἄκουσμα, ἀλλά δέν ἐπιβάλλεται μέ τό βάρος της αὐθεντικῆς ἐπιχειρηματολογίας του και μέ τήν καταμέτρηση τῶν ἀποτελεσμάτων του. Μόλις ἀρχίζει ὁ δείκτης νά ψάχνει τίς σπασμένες ἄλυσίδες, συναντάει και ψαύει πληγές. Τό ψυχικό κενό. Τή βιολογική ἐπιβάρυνση. Τήν οἰκογενειακή ἀποδιοργάνωση. Τήν κοινωνική περιθωριοποίηση. Τήν ἀπώλεια της ταυτότητας τοῦ ἀπελευθερωμένου ἀνθρώπου και τόν περιφρονητικό στιγματισμό ὡς «ἐξαρτημένου».

Προβληματίζει τόν κάθε προσεκτικό ἐκτιμητή τῶν ρευμάτων της ἐπικαιρότητας, ἡ πυκνή ἀναφορά σέ «ἐξαρτημένες» ὁμάδες, πού ἔχουν στερηθεῖ και τήν ἐλευθερία τους και τήν ἀξιοπρέπειά τους και ἀγωνίζονται νά τήν ἐπανακτήσουν, μέσα ἀπό τά προγράμματα και τήν ψυχιατρική βοήθεια τῶν κέντρων ἀπεξάρτησης. Στό διάστημα της χρονιᾶς, πού ἀκόμα τρέχει, τά μέσα της μαζικῆς ἐνημέρωσης, σταμάτησαν, μέ ἄλγος καρδιᾶς, μπροστά στά δέσμια κορμιά και τίς ἐξαρτημένες συνειδήσεις τῶν ἀδελφῶν μας, πού, ἐξ αἰτίας της ἐμπορευματοποιημένης προπαγάνδας και τῶν συνθημάτων τοῦ ἀλλοπρόσ-αλλου «ἐκσυγχρονισμοῦ», περιφέρουν, παντοῦ και πάντοτε, τήν καταχνιά της ἀπογοήτευσης. Μᾶς μίλησαν γιά τά νειάτα, πού βρίσκονται δεμένα και ἐξαρτημένα στό δεσμοτήριο τῶν ναρκωτικῶν οὐσιῶν. Μᾶς θύμισαν, πώς τό τσιγάρο προκαλεῖ ἐξάρτηση και, στή συνέχεια, σύρει τά ἐξαρτημένα ἄτομα στή σκοτεινιά τοῦ τάφου. Μᾶς εἰδοποίησαν, πώς τά ἀλκοολοῦχα ποτά τρύπωσαν ἀκόμα και στά σχολεῖά μας και ἔδωσαν μέ τό σκοινί της ἐξάρτησης τά ἀμούστακα, δεκάχρονα παιδιά μας. Μᾶς ἐνημέρωσαν, πώς τό ξιτζ, ἡ μᾶστιγα τοῦ αἰῶνα, ἀπλώνεται ὀλοένα και μακρύτερα και φέρνει τήν καταστροφή και τόν ὄλεθρο σέ κείνους, πού καμώνονται τόν «ἀνεξάρτητο» και τό μαχητή της «ἀπελευθέρωσης».

Τό ἐρώτημα, πού θέλω νά καταθέσω στήν τράπεζα τοῦ προβληματισμοῦ, εἶναι τοῦτο: Ὅλες αὐτές οἱ «ἐξαρτήσεις», δέν εἶναι δεσμά; Δέν εἶναι καθυπόταση και στέρνηση τοῦ ἱεροῦ προνομίου της ἐλευθερίας; Δέν εἶναι γκέτο, στό ὁποῖο ὑποκλέπονται οἱ ἱερότατες, ἀνθρώπινες προνομίες και καταρρακώνεται ἡ προσωπικότητα;

Τό διαμαρτυρημένο γραμμάτιο

Ιδιόμορφη, αλλά και δραματική, ή έμπλοκή, πού βιώνει, σήμερα, ή διοίκηση τής Έκκλησίας τής Ελλάδος καί τό συνειδητοποιημένο πλήρωμά Της. Τό κύρος τών φορέων του χαρισματικού αξιώματος τής άρχιερωσύνης άπογοητευτικά έξασθενημένο. Καί οί προοπτικές άναβάθμισής του σέ επίπεδα, πού θά δικαιώνουν τήν ιστορία του καί τήν άποστολή του, δέ διαφαίνονται στόν όρίζοντα.

Ό πρόεδρος του Σώματος τών Μητροπολιτών, ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, σύντριμμα έμβόλιμου άνδριάντα, πού στήθηκε στά έρείπια τής Σεραφειμικής άσυδοσίας, παλεύει, μέ νύχια καί μέ δόντια, νά άνασυντάξει καί νά άναστηλώσει τό κατακομματιασμένο βάθρο του έκκοσμικευμένου είδώλου του. Καί δέν τό καταφέρνει. Ό άντίκτυπος τών δημόσιων έμφανίσεών του, άν δέ διεγείρει άντιπαλότητα, σηματοδοτεί παγερή έφεκτικότητα. Ό άσυδοσία του, κατά τήν ένάσκηση του ιερότατου προνομίου τής έκκλησιαστικής δικαστικής άρμοδιότητας, συνθέτει σχήμα χυδαίας διαπλοκής καί άλλοτριώνει τό Πατερικό ήθος τής τιμιότητας καί τής αγιότητας. Ό δημοτικότήτά του,

σταθερά, σέ κλίμακα πτωτική. Καί ή έλπίδα άνάκαμψης σέ μηδενικό δείκτη.

Οί συνιερουργοί του καί συγκάθεδροι στή Συνοδική τράπεζα, οί όγδόντα Μητροπολίτες τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, άποστασιοποιημένοι καί άπενεργοποιημένοι, δείχνουν, πώς έχουν άποκρυσταλλώσει τίς άρνητικές καί μελαγχολικές έκτιμήσεις τους. Πώς δέν πιστεύουν, πιά, στήν άνασύνθεση καί άνάπλαση του άρχιεπισκοπικού συντρίμματος. Πώς τόν Χριστόδουλο, τό είδωλο του 1998, τόν παρακολούθησαν νά κατρακυλάει καί νά αυτοκαταστρέφεται μέσα στή δίνη τών άδυναμιών του καί τών παθών του καί, τούτη τή στιγμή, τόν άποτιμοούν καί τόν ύπολογίζουν ως «ληγμένο γραμμάτιο». Όντερμέτζο άθεράπευτης, κοσμικής έπαρσης. Όσύμβατης μέ τή σεμνή, Πατερική Παράδοση. Καί άσύμφορης στήν ένεστώσα άνάγκη τής έλληνικής Έκκλησίας.

Καί, όπως προκύπτει από τίς άναμεταδόσεις τών μεταξύ τους στιχομυθιών καί από τά κατευθυνόμενα δημοσιεύματα του κοσμικού καί του έκκλησιαστικού Τύπου, οί Μητροπολίτες συζητούν, άνοιχτά, τίς δυνατότητες σύ-

ναφης καινούργιων συμμαχικών και τις πιθανές εξελίξεις της επόμενης μέρας. Μαζεύουν πληροφορίες και σχεδιάζουν ένδεχόμενα. Μιλούν ανοιχτά και με βεβαιότητα για την ανάγκη απομάκρυνσης του Χριστόδουλου από τον αρχιεπισκοπικό θρόνο και διοχετεύουν στα μέσα ενημέρωσης ονόματα δελφίνων, πού άθλοῦνται, μεθοδικά, για την ένδοεκκλησιαστική και την κοσμική πρόκριση. Για την εξασφάλιση, σέ πρώτο πλάνο, της υπερύψωσης από τη στάθμη της μετριότητας. Και, σέ δεύτερο πλάνο, την κατάληψη του αρχιεπισκοπικού σκήπτρου.

Και ὁ λαός, ὁ περιφρονημένος και ταλαιπωρημένος λαός, πού ἔζησε τήν καταιγίδα τῆς ἐπισκοπικῆς διαφθορᾶς και παρακολούθησε, ἔντρομος και ἀπαράκλητος, τή διαδικασία ἐπικάλυψης, μέ ἄνθη και μέ παράσημα, τῶν ἀποκρουστικῶν βόθρων, βιώνει τήν ἐπιφυλακτικότητα και τήν ἀμηχανία ἐκτίμησης, ἂν οἱ ἐξελίξεις, πού δρομολογοῦνται, ἀποτελοῦν ἐπέμβαση σωστική ἢ τέχνασμα ἐκμετάλλευσης και ποδηγέτησης τοῦ ὑπολείμματος τῆς ἐλπίδας του.

Ὁ Χριστόδουλος, ἀδίδακτος ἀπό τά ἀσύγγνωστα λάθη του, πού καταγράφηκαν κατά τά ὀκτώ χρόνια τῆς ἡγεμονίας του και ἀμετανόητος, θεώρησε ἀναγκαῖο, γιά τόν ἑαυτό του και γιά τό ποίμνιο, νά πανηγυρίσει, μέ τυμπανοκρουσίες και μέ λεκτικά ροδοπέταλα, τήν ἐπέτειο τῆς ὀκτάχρονης ἐνασχόλησής του μέ τά ἀρχιεπισκοπικά καθήκοντα. Πρόβαλε, αὐτόβουλα και «αὐτοκολακευόμενος» τό ἔργο του, πού τό ἐκτιμᾷ ὡς ἱστορικά πρωτοπο-

ριακό, μέ πανευρωπαϊκή ἐμβέλεια. Και ἔμεινε περιμένοντας τούς ἐπαίνους και τούς λιβανωτούς ἀπό τίς κερκίδες τῶν ἀκροατῶν του.

Ἀλλά ἀστόχησε, ὀλοκληρωτικά, στίς προσδοκίες του και στήν ὑλοποίηση τοῦ ὀνείρου του. Ἄν και δικτυωμένος, οἰκονομικά, μέ τούς διαμορφωτές και διαχειριστές τῆς κοινῆς γνώμης, ἂν και ἐκδότης, ὁ ἴδιος, σωρείας ἐκκλησιαστικῶν ἐντύπων, δέν κατάφερε νά προωθήσει τά διαφημιστικά του σπότης στίς ἐπικοινωνιακές ἀγορές. Και δέν πέτυχε, ἂν και τό ἐπιδίωξε, νά μαγέψει τή λαϊκή συνείδηση. Κινήθηκε, δραματικά μόνος, «ὡσεὶ νυκτικόραξ ἐν οἰκοπέδῳ» (Ψαλμ. ρα΄ 7). Και ὁ αὐτοδιαφημιστικός του λόγος και ἡ φαρισαϊκή καύχησή του, ἀντί γιά «ἔκθεση πεπραγμένων», συνέγραψαν ἀπολογία ἔσχατης ἀπόγνωσης.

Ὁ καθημερινός τύπος, ὁ κανονάρχης τῆς κοινῆς γνώμης, τοῦ γύρισε τίς πλάτες και ἔκλεισε τά κανάλια τῆς πάνδημης πληροφόρησης. Δέν παραχώρησε τίς σελίδες του και τίς στήλες του στήν τιμητική προβολή τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προσώπου και στή θαυμαστική ἀποτίμηση τῆς ὀκτάχρονης προσφοράς του. Και ἂν κάπου, σέ κάποια γωνιά, δεύτερης ἢ τρίτης ἐπικαιρότητας, σχολιαστής δημοσιογράφος σημείωσε, πῶς ὁ Χριστόδουλος και τό περιβάλλον του βρίσκονται, τοῦτο τόν καιρό, σέ ἔξαψη και σέ ἔκσταση πανηγυρισμοῦ, τό ψυχρό ἢ τό σαρκαστικό σχόλιο, πού συνόδεψε τό ρεπορτάζ του, δημοσιοποίησε τό στίγμα τοῦ ναυαγίου και τήν ἀπόγνωση τοῦ ναυαγοῦ κυβερνήτη.

Οἱ τηλεοράσεις τράβηξαν στά παράθυρά τους τήν κουρτίνα τῆς σιωπῆς.

Καί ξμειναν στήν τυποποιημένη ιστόρηση τῆς πεζῆς καθημερινότητας. Δέν ξνοιωσαν ὑποχρέωσή τους νά ἐπαναφέρουν στό προσκήνιο πλάνα λησμονημένα, μέ πρωταγωνιστή καί κυρίαρχο τόν Ἀρχιεπίσκοπο τῆς ὀκταετίας καί νά καλλιεργήσουν τή θαυμαστική ἐνατένιση στό πρόσωπό του, σάν χρεωστική ἀνταπόκριση στή μεγάλη(!), τήν ιστορική(!) προσφορά του. Καί, καθώς ἡ Χριστοδουλική ἐπέτειος διασταυρώθηκε μέ τήν προετοιμασία τῆς ὑποδοχῆς τῶν μουσικῶν «τεράτων» τοῦ βορρά καί τήν ἐπιβράβειυσή τους γιά τό σκληρό καί ἀποκρουστικό ρόκ, τό ἀρχιεπισκοπικό πρόσωπο δέ βρῆκε, ἀνοιχτό καί ἐλεύθερο, μηδέ τό παραθυράκι τῆς κάμαρας τῆς οἰκιακῆς βοηθοῦ. Ἡ κάμερα καί ἡ ὀθόνη τοῦ τηλεοπτικοῦ συστήματος προσφέρθηκαν, μέ ἀποκλειστικότητα, στή μαγεία ἢ στή δραματικότητα τῆς διαπλοκῆς τῶν κοσμικῶν συμφερόντων. Οἱ τραγουδιστές ἔπαιξαν, ὅλοι. Οἱ πολιτικοί παρήλασαν, ὅλοι. Οἱ ποδοσφαιριστές ἐμφανίστηκαν, ὅλοι. Ὁ Χριστόδουλος, μόνο καί «μόνος» ξμεινε ἀπωθημένος καί κρυμμένος πίσω ἀπό τόν μπερντέ τῆς τηλεοπτικῆς περιφρόνησης.

Μαντεύω τό ἐρώτημα, πού θά μοῦ ἀπευθύνουν οἱ προβληματισμένοι ἀναγνώστες μου:

Οἱ ἐφημερίδες δέν καταδέχτηκαν νά ιστορήσουν τόν ὀκταετή «μόχθο»(!) τοῦ Χριστόδουλου. Οἱ τηλεοράσεις δέ θεώρησαν κοινωνική ὑποχρέωσή τους νά δείξουν, ὑλοποιημένες, τίς «ἐπιβατήριες» ὑποσχέσεις του. Τήν ἀναστήλωση(!) καί ἀνακαίνιση τῶν «καταρρακωμένων» ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν.

Τήν «ἀνανέωση»(!), σέ βάση ἀγιοσύνης καί ἀξιοκρατίας, τοῦ Συνοδικοῦ δυναμικοῦ. Τήν «ἀνοικοδόμηση»(!) κτιρίων, γιά τή στέγαση τῶν νέων μονάδων ποιμαντικῆς καί φιλανθρωπικῆς δράσης. Ὅλα αὐτά τά ἔργα, πού τά ἐμφάνισε τότε, ὡς σχεδιασμούς του καί ὡς ἄμεσες ἀνάγκες, γιά τή restoration τῆς εἰκόνας τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Τί ἔκαναν, ὅμως, οἱ ὀκτώ δεκάδες Μητροπολιτῶν, πού, ἀπό τό 1998, πλασιώνουν τό Χριστόδουλο στή Συνοδική τράπεζα; Πού συσκέπτονται μαζί του; Πού συναποφασίζουν καί συνδιαχειρίζονται τήν κατατεθειμένη στό ὠμόφορο τους λαϊκή ἐμπιστοσύνη;

Ὅλοι αὐτοί, ὀγδόντα τόν ἀριθμό, γιάτί δέ βγῆκαν νά σαλπίσουν τήν ιστορική ἀλλαγὴ καί νά κοσμήσουν μέ δάφνινο στεφάνι τό ἀρχιεπισκοπικό κεφάλι; Γιατί δέν ἀπαρίθμησαν στό λαό τά μεγάλα ἐπιτεύγματα, πού «πραγματοποιήθηκαν»(!) κατά τή ροή τῆς «ἐνδοξης» ὀκταετίας; Γιατί δέν ἀποστόμωσαν τούς ἐπικριτές τοῦ Χριστόδουλου («τούς ἐχθρούς τῆς Ἐκκλησίας», ὅπως τούς ταυτοποιεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος), δημοσιοποιώντας τό μακρύ(!) κατάλογο τῶν ἔργων, πού σχεδίασε καί ἔστησε ὁ ἀκοίμητος νοῦς καί ἡ ἀκάματη φιλοπονία του, κατά τήν ιστορική ὀκταετία τῆς θητείας του στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν;

Ὁ Χριστόδουλος βγῆκε καί δήλωσε, ὅτι ἀγαπάει αὐτό πού εἶναι, ὅτι ἀγαπάει αὐτό πού κάνει καί ὅτι θά συνεχίσει νά τό κάνει, ἴσαμε νά πεθάνει. Ἀλλά κανένας συνιευργός του, κανένας Μητροπολίτης δέ βγῆκε νά τοῦ πεί ἕνα καλό λόγο. Νά δείξει, ἔστω καί ὑποκριτικά, ὅτι τόν θαυμάζει. Νά προσυπογράψει τίς πρωτοβουλίες του καί

τά «τετελεσμένα» του. Καί νά ἀφήσει ἕνα ἀνθό στή βάση τοῦ «εἰδώλου» του.

Μιά περίεργη καί προβληματική σιωπή σημάδεψε τό γιορτασμό τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ὁκταετίας. Ἐνα καθολικό μούδιασμα. Μιά παγερή ἀδιαφορία. Ἀκόμα καί ἐκεῖνοι, πού διάβηκαν τή στενή πύλη τῆς προαγωγῆς στό μητροπολιτικό ἀξίωμα, εὐνοημένοι ἀπό τήν ἀξιοκρατική ἢ τήν ὑποπτη συμπάθεια καί τήν πρόκριση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, δέν προσῆλθαν στό βωμό τῆς εὐγνωμοσύνης, νά ρίξουν δυό σπυριά θυμιάματος, δυό λόγια ἀναγνώρισης καί νά τιμήσουν τόν εὐεργέτη τους. Ὅλοι προσπέρασαν τήν ἐπέτειο, σφυρίζοντας ἀδιάφορα. Ὅλοι γύρισαν τό φύλλο τοῦ χρόνου μέ κατήφεια καί μέ σιωπή. Δέ βρῆκαν τίποτα τό σημαντικό, γιά νά τό δοξάσουν. Δέν ἀνακάλυψαν μιά πρωτοβουλία μεγαλοφυοῦς ἔμπνευσης, γιά νά τή φωτίσουν καί νά καλέσουν τό λαό νά τήν ἐνστερνιστεῖ, δίχως δισταγμό ἢ ἀμφισβήτηση.

Καί ἄν, ἡ ἀντίδραση τοῦ Σώματος τῶν Μητροπολιτῶν περιοριζόταν στή σιωπή, στήν ἄρνηση ἔξαρσης καί διαφήμισης τῆς Χριστοδουλικῆς ὁκταετίας, τό σύμπτωμα θά ἦταν πρόξενο περιορισμένης προβληματικῆς καί ἀφορμῆ σύνταξης μικροῦ κατάστιχου ἐρωτημάτων. Θά μπορούσε νά ἐρμηνευτεῖ καί μόνο μέ τήν ὑπενθύμιση τῆς ἐνδοστρέφειας, πού κυριαρχεῖ στήν ἐπισκοπική ὁμήγυρη. Τοῦ δεσποτικοῦ αὐτοδιαφημιστικοῦ δαιμονίου, πού τήν κατατρύχει. Τῆς τάσης νά παρουσιάζονται, ὡς ἔργα πνοῆς καί ἄξια προβολῆς, οἱ προσωπικές, ἀσήμαντες, πρω-

τοβουλίες τοῦ κάθε Μητροπολίτη καί νά ἀποφεύγεται, ἀκόμα καί ἡ ἐλάχιστη ἀναφορά στούς μόχθους τοῦ συμπάρεδρου, Συνοδικοῦ Ἱεράρχη.

Ἡ σύγχρονη, σκανδαλώδης ἀποσιώπηση τοῦ ὁκτάχρονου βηματισμοῦ τοῦ Χριστόδουλου, δέν εἶναι κόπια αὐτῆς τῆς νοοτροπίας. Κάποιες μυστικές κινήσεις, πού διέφυγαν ἀπό τό «σιδηροῦν παρασκήνιον» καί πέρασαν στίς τροχιές τῆς δημοσιότητας, βεβαιώνουν, ὅτι βρισκόμαστε σέ φάση σοβαρῶν καί ἀποφασιστικῶν ἐξελίξεων. Ὅτι οἱ Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διασκέπτονται, γιά τήν πραγματοποίηση τοῦ ἱστορικοῦ βήματος τῆς ἀλλαγῆς. Ἡ ἀνικανότητα τοῦ Χριστόδουλου νά δώσει στίγμα ἡθους καί ἱκανῆς οἰακοστροφίας τοῦ σκάφους τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τοὺς προβληματίζει καί τοὺς ἀνησυχεῖ. Ὅλοι διακρίνουν, πῶς ἡ ἀδέξια ἐπικάλυψη τῶν εἰδεχθῶν σκανδάλων τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ περιβάλλοντος, πού τροchioδρόμησε ὁ Χριστόδουλος, καί ἡ ἐπιβράβευση τῶν «κραγμένων» ρασοφόρων, πού νόμισε πῶς πέτυχε, ἔχει ὀξύνει τόν καθολικό ἐπισκοπικό διασυρμό καί ἔχει ἐγγράψει εὐθύνες, ραθυμίας καί ἀνοχῆς, στά βιογραφικά ὄλων τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας. Καί πιέζονται ὅλοι, σέ ἄμεση καί δυναμική ἐπέμβαση. Ἀναγνωρίζουν καί ὁμολογοῦν, πῶς δέν μπορεῖ νά προχωρήσει ἡ ζωὴ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μέ Ἀρχιεπίσκοπο τόν Χριστόδουλο. Τά λάθη του ὑπῆρξαν μοιραῖα. Ἡ ἐγωκεντρικότητά του, καταλυτική τοῦ μακραίωνου, καταξιωμένου Συνοδικοῦ θεσμοῦ. Ἡ προβληματική πρόσδεσή του στοὺς «κατεγνωσμένους», γιά ὁμοφυλοφιλικές προτιμήσεις, προσβλητική

τοῦ λαϊκοῦ, ἡθικοῦ αἰσθητηρίου καί πρόξενη ἐπαναστατικῆς ἐξέγερσης. Ὅλοι συγκλίνουν στήν ἀνάγκη, τό δυνατό συντομότερο, νά παραμεριστεῖ ὁ Χριστόδουλος. Νά κατέβη, μέ δική του ἀπόφαση ἢ καί μέ ἀπόφαση τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος, τά σκαλοπάτια τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου. Καί νά ἀνέβη ἄλλος Ἱεράρχης. Τίμιος καί εὐθύς. Δίχως διασυνδέσεις καί ἐξαρτήσεις ἀπό τήν ὁμάδα τῆς διαφθορᾶς. Καί δίχως τό φόβο, πώς ἡ ἐπιτίμηση τῶν ἀνῆθικων ρασοφόρων καί ἡ ἀποβολή ἀπό τό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῶν προδοτῶν τῆς ἀνδρικής τιμῆς μπορεῖ νά ὁδηγήσει στήν ἀποκάλυψη τῆς δικῆς του ἡθικῆς γυμνότητος.

Ἰσαμε τή στιγμή, πού καταστρώνονται οἱ ἐκτιμήσεις αὐτές, ἔχουν ἐπισημανθεῖ καί ἔχουν δημοσιοποιηθεῖ ἀπό τοὺς ἐκκλησιαστικούς συντάκτες καί ὀνόματα δελφίνων, πού κινοῦνται παρασκηνιακά, στό ἡμίφως τῆς διακριτικῆς, διερευνητικῆς προσπάθειας, γιά τήν προσέγγιση τῶν αὐριανῶν ἐκλεκτόρων καί γιά τόν προσεταιρισμό τῶν μοχλῶν ἐπιρροῆς καί διαμόρφωσης τῆς κοινῆς συγκατάθεσης. Καί τό περίεργο εἶναι, πώς τά ὀνόματα αὐτά δέν προέρχονται ἀπό τό Σεραφεϊμικό κομμάτι τοῦ Ἱεραρχικοῦ πίνακα, ἀλλά ἀπό τή συλλογή τοῦ ἀνθρώπινου δυναμικοῦ, πού πραγματοποιοῖσε ὁ Χριστόδουλος. Ἱεράρχες νέοι, νεότατοι, πού εἰσπήδησαν καί εἰσχώρησαν στό Συνοδικό, ἐκκλησιαστικό βουλευτήριο, μέ ἀξιοκρατική ἢ μέ ἀναξιοκρατική ἐπιλογή, μέ τήν ὁμόθυμη ἐπικρότηση τοῦ λαϊκοῦ σώματος ἢ μέ τίς ἐπινοήσεις τῆς «εὐρηματικῆς σιμωνίας» καί

τῆς παροχῆς βρώμικων ἐκδουλεύσεων, ἔχουν σπεύσει νά ἐγγραφοῦν στόν πίνακα τῶν φιλόδοξων δελφίνων καί βάζουν τόν ὦμο τους, γιά νά ἀδιάσει ὁ ἀρχιεπισκοπικός θρόνος.

Σύμφωνα μέ τίς ἀκριτομύθιες, πού διολισθαίνουν ἀπό τά στεγανά τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ διευθυντηρίου, ὁ Χριστόδουλος εἶναι βαρεῖα ἐνοχλημένος ἀπό τίς κινήσεις αὐτές τῶν ἐπίδοξων διαδόχων του. Καί κακίζει «ἐαυτόν» γιά τήν εὐνοια, πού τοὺς ἔδειξε καί γιά τήν ἐπιμονή του νά τοὺς ἀνυψώσει σέ Μητροπολιτικούς θρόνους. Ἰσαμε χτές, οἱ παράγοντες αὐτοί τόν πλησίαζαν ταπεινά, φιλοῦσαν μέ ἀφοσίωση τό χέρι του, ἀράδιαζαν λόγια κολακείας καί θαυμαστικῆς ἀναγνώρισης τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ του μεγαλείου καί ὑπόσχονταν, ὅτι, ἂν ἀξιωθοῦν νά πάρουν στό χέρι τή ράβδο τῆς Μητροπολιτικῆς ἐξουσίας, θά βρίσκονται πάντοτε στό πλευρό του καί θά ἔχουν τήν ψῆφο τους στή διάθεσή του, γιά τήν ὑλοποίηση τῶν δικῶν του, φωτεινῶν(!), ὁραμάτων καί γιά τήν ἐπιτάχυνση τῶν διαδικασιῶν, πού δρομολογεῖ ἡ σοφή καί δοκιμασμένη διοικητική του εὐστροφία. Καί σήμερα, πρὶν ἀκόμα λησμονηθοῦν οἱ δηλώσεις τῆς ὑποταγῆς, οἱ ἐκλεκτοί τοῦ Χριστόδουλου, ἔγιναν «δελφῖνοι». Ἐβαλαν στόχο τήν προεδρική καρέκλα. Καί διαγκωνίζονται νά τήν καταλάβουν.

Ἡ προβολή νέων Ἱεραρχῶν, ὡς δελφίνων, ἔχει τήν ἡθική ἢ τήν ἀνῆθικη βαρύτητα, ἔχει, ὅμως καί τό «ἀναγνώσιμο» καί «ἀναγνωρίσιμο» μήνυμα.

Ἡ ἡθικὴ βαρύτητα μετράει, περισ-

σότερο, γιά τόν Χριστόδουλο. Ἀποκαλύπτει τήν ποιότητα τῶν ἐπιλογῶν του. Ἐκεῖνοι, πού, χθές, τόν κολάκευαν καί τόν ἰκέτευαν, σήμερα τόν σπρώχνουν. Ἐκεῖνοι, πού ὀρκίζονταν ἰσόβια ὑποταγή, συγκροτοῦν μέτωπο ἐναντίον του.

Τό μήνυμα, πού ἐξαπολύεται μέ τίς συμπεριφορές τῶν δελφίνων, ἐναρμονίζεται μέ τό μήνυμα, πού ἐκπέμπει ἡ παγερή σιωπή τῶν παλαιότερων μελῶν τῆς Ἱεραρχίας. Καί οἱ δυό πτέρυγες, ἡ ἄφωνη πλειοψηφία καί ἡ «φιλοπρωτεύουσα» μειοψηφία πληροφοροῦν τό λαό, ὅτι ὁ Χριστόδουλος ἔχει καταντήσῃ διαμαρτυρημένο γραμματίο. Τίτλος φανταχτερός, χωρίς τήν παραμικρή ἀξία. Μάτσο ξεπερασμένων ἐπαγγελιῶν, χωρίς ἐγγύηση αὐθεντικότητας καί φερεγγυότητας. Στιλπνή, προκλητική ἔπαρση, σέ κατασκουρισμένο καί καταβρωμισμένο ὑπόστρωμα. Ράκος πολυδιαφημισμένης ἱκανότητας, πού δέν ἀντέχει τόν ἔλεγχο καί τήν τίμια ἀξιολόγηση.

Ὁ Χριστόδουλος τοῦ 2006, καθῶς περιφέρει (μέ περισσή αὐταρέσκεια) τό διάτρητο φορτίο τῶν λαθῶν του καί τῶν σκοτεινῶν μηχανορραφῶν του, αὐτοφανερώνεται, ὅτι δέν εἶναι προικισμένος μέ καθαρή, Πατερική ἐμπνευση. Δέ διαθέτει ἀποθέματα ἐκκλησιαστικοῦ βιώματος καί ἀξιοκρατικοῦ κύρους. Καί δέν παρέχει ἐγγυήσεις τίμιας διαχείρισης τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ λειτουργήματος. Οἱ ἀνομολόγητες διασυνδέσεις του καί οἱ διαπλοκές του μέ τά «κραγμένα» στοιχεῖα τῆς πολυεπίπεδης διαφθορᾶς, τόν ἐνέπλεξαν σέ περιπέτειες, πού κουρέλιασαν τόν ἀρχιεπισκοπικό του μανδύα. Τόν ἔφθειραν. Τόν υποβάθμισαν. Καί τόν ἐξευτέ-

λισαν. Μπροστά του δέν ἀπλώνεται ἀνοιχτή λεωφόρος, γιά παρέλαση καί γιά εἰσπραξη εὐφημιῶν. Μένει μόνο ἡ στενή ἀτραπός τῆς διαφυγῆς. Τῆς παραίτησης καί τῆς παραχώρησης τῶν τίτλων καί τῆς ἐξουσίας σέ ἄλλη προσωπικότητα, ἱκανή νά συμμαζέψῃ τοὺς ἐρειπωμένους ἐκκλησιαστικούς θεσμούς καί νά ἀνορθώσῃ τό καταρρακωμένο κύρος τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος.

Αὐτό εἶναι, τούτῃ τήν ὥρα, τό consensus τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖνων, πού αὐτοβυθίζονται καί πνίγονται στήν ἀπραγμοσύνη τοῦ φόβου καί τῆς ἀτολμίας. Καί ἐκείνων, πού ἀσκοῦνται καί προθερμαίνονται, στήν ἀφετηρία τῆς κούρσας πρὸς τό θρόνο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας.

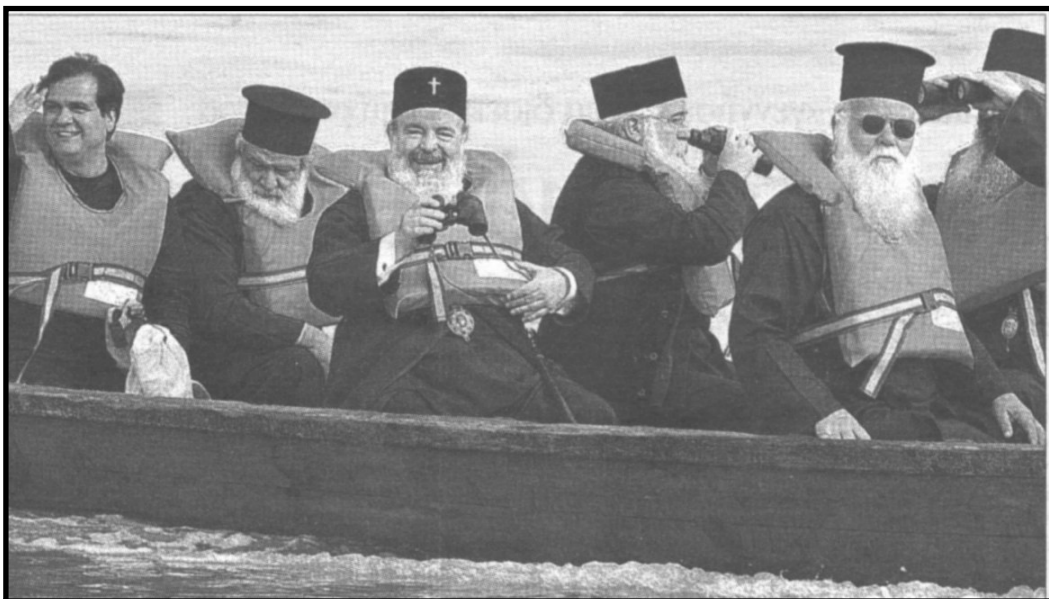
Καί, ἂν κανεῖς ἐπεκτείνει τήν ἔρευνα, ἂν ἐπιχειρήσῃ νά σφιγγομετρήσῃ τήν κοινή γνώμη, θά διαπιστώσῃ, πῶς ἡ λαϊκή διορατικότητα ἔχει ἐξακριβώσῃ, ἀπό καιρό, τήν πλαστότητα τοῦ Χριστοδουλικοῦ γραμματίου, τό ἔχει ξεχωρίσῃ καί τό ἔχει ἀπομονώσῃ «ἐκτός συναλλαγῆς» καί «ἐκτός ἐλπίδας». Ὁ λαός, πού παρακολούθησε τήν ὀκτάχρονη ἡγεμονική κραιπάλη, πού ψηλάφησε τήν ἀπάτη τῆς «κάθαρσης», πού φωτογράφησε τοὺς Γιοσάκηδες καί τοὺς Βαβύληδες, τοὺς Μπεζε-νίτηδες καί τοὺς Κουμαριανούς καί ὅλους τοὺς «σεσημασμένους» αὐλικούς καί συνεργάτες τοῦ Χριστόδουλου, πού σιχάθηκε τήν ἀρχιεπισκοπική χλιδή καί τήν ἀσυμμάζευτη αὐταρέσκεια τοῦ κακέκτυπου «ἀποστολικοῦ» διαδόχου, δέν περιμένει τίποτα ἄλλο καί

δέ ζητάει τίποτα άλλο, παρά τήν παραιτήσή του. Στέκεται, σέ στάση ανάμονης καί προσευχῆς καί ἱκετεύει νά κολοβώσει ὁ Θεός τίς μέρες τῆς δοκιμασίας γιά τήν ἑλληνική Ἐκκλησία καί νά χαράξει στόν ὀρίζοντα τό σημάδι τῆς ἐλπίδας.

Μαζί μέ τήν πανελλήνια, ὀλοκάρδια κραυγή, μαζί μέ τήν ἀτολμη καί ἐπιφυλακτική προσδοκία τῆς πλειοψηφίας τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνώνει τή φωνή του καί τό μικρό μας φυλλάδιο, ἡ «Ε-

λεύθερη Πληροφόρηση» στό ἕνα καί μοναδικό αἶτημα. Στήν ἄμεση ἀπόσυρση τοῦ ἐπικίνδυνου ἡγετικού μοχλοῦ ἀπό τό πιλοτήριο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί στήν ἀνάθεση τῆς ὑπεθυνότητος σέ Ἐπίσκοπο, πού ἀποστρέφει, μετά βδελυγμίας, τό βλέμμα ἀπό τίς κοσμικές σκοπιμότητες καί φιλοδοξεῖ νά λειτουργεῖ ὡς ὑπηρέτης Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ὡς διάκονος τοῦ λαοῦ Του.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Γιά τό ναυάγιο, ὅλοι οἱ Ἕλληνες συζητοῦν καί θρηνοῦν.

Οἱ ναυαγισμένοι, αἵτιοι τῆς συμφορᾶς, καμαρώνουν τά σωσίβιά τους καί γελοῦν.

ΜΙΑ ΓΕΝΝΑΙΑ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ

Σε κάποιο από τα προηγούμενα φύλλα τῆς καθημερινῆς ἐφημερίδας «ΤΟ ΒΗΜΑ» παρατίθεται καὶ τὸ παρακάτω ρεπορτάζ-σχόλιο. Τὸ μεταφέρουμε αὐτούσιο:

«Προεδρικό βέτο σὲ γάμους ὁμοφυλοφίλων. Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῆς Τσεχίας Βάτσλαβ Κλάους ἄσκησε βέτο σὲ νόμο, ποὺ δίνει στὰ ζευγάρια τοῦ ἴδιου φύλου τὸ δικαίωμα νὰ δηλώσουν ἐπισήμως τὴν ἔνωσή τους. Ὁ κ. Κλάους ἐξήγησε ὅτι αὐτὸς ὁ νόμος ἀντιγράφει ἓνα πλαίσιο, ἡ ὑπαρξὴ τοῦ ὁποίου μπορεῖ νὰ αἰτιολογηθεῖ μόνο γιὰ τὶς παραδοσιακὲς οἰκογένειες. Ὁ πρόεδρος κινδυνεύει τώρα νὰ ἀπομονωθεῖ, διότι ἡ Κάτω Βουλὴ μπορεῖ νὰ ἀκυρώσει τὸ βέτο μὲ ἀπλὴ πλειοψηφία».

Ἡ τοποθέτηση αὐτὴ τοῦ Προέδρου ἦταν πράγματι θαρραλέα καὶ γενναία. Καὶ τοῦτο γιατί δὲν ἔγινε ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς, οὔτε προφανῶς γιὰ τὴ δημιουργία ἐντυπώσεων κατὰ τὸ συνήθως συμβαῖνον. Ἐγινε μὲ βαθὺ αἰσθημα εὐθύνης, μὲ ἐμμονὴ καὶ αὐστηρὴ προσήλωση σὲ βασικὲς οἰκογενειακὲς ἠθικὲς ἀρχές, ἀδιαφορώντας προδήλως γιὰ τὸ κόστος καὶ τὶς ἐπιπτώσεις, ποὺ θὰ εἶχε γιὰ τὸ πρόσωπό του καὶ τὸ ἀξίωμά του αὐ-

τῆ του ἡ τοποθέτηση. Γιατί δὲν εἶναι ἀπλὴ ὑπόθεση, οὔτε σύνθητες φαινόμενο ὁ Ἀνώτατος Ἄρχοντας κάθε Πολιτείας νὰ προβάλλει βέτο καὶ νὰ ἀρνεῖται νὰ ἐπικυρώσει μὲ τὴν ὑπογραφή του κάποια σοβαρὴ ρύθμιση, ὅταν μάλιστα αὐτὴ ἔχει ἤδη ψηφισθεῖ ἀπὸ συντεταγμένο νομοθετικὸ ὄργανο τῆς χώρας του.

Ἦταν πράξη ἡρωϊκὴ καὶ γενναία. Γιατί εὖλογα θὰ μπορούσε ὁ Πρόεδρος τῆς Πολιτείας τῆς Τσεχίας, χωρὶς καμμιὰ ιδιαίτερη δυσκολία, νὰ παραβλέψει τὴν οὐσία καὶ νὰ προέλθει στὴν ἐπικύρωση τοῦ νομοθετήματος αὐτοῦ, ἀφοῦ μάλιστα τοῦ παρεχόταν σταθερὸ ἔρεισμα καὶ ἐπαρκὲς αἰτιολογία ἢ ψήφιση αὐτῆς τῆς ρύθμισης ἀπὸ κάποιο νομοθετικὸ σῶμα τῆς πατρίδας του. Ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ ἀντιπαρῆλθε καί, ἐμμένοντας στὶς ἀρχές, ποὺ τοῦ ὑπαγόρευε ἡ συνείδησή του, ἀρνήθηκε τὴν ἐπικύρωση, διακινδυνεύοντας στὸ βωμὸ τῶν ἀρχῶν του καὶ τὴν ἐπιζήλη θέση του καὶ τὴν αἴγλη τοῦ ἀξιώματός του.

Ὅμως, μετὰ ἀπ' αὐτά, τί νὰ πεῖ κανεὶς γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση ἀπὸ τοὺς δικούς μας «φορεῖς» καὶ ἀπὸ τὶς δικές μας διάφορες «παρατάξεις» αὐτοῦ τοῦ θλιβεροῦ φαινομένου «τῆς συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων», καὶ γιατί ὅχι ἀργότερα καὶ τοῦ πολιτικοῦ

τους γάμου(!), φαινόμενο το οποίο, με άφεταιρία τα γνωστά-άγνωστα κέντρα της αλλοδαπής, έχει εισβάλει άνετα και άνε-νόχλητα και στο δικό μας χώρο και μολύνει ήδη και τη δική μας έλληνορθόδοξη κοινωνία. Οί πάσης φύσεως και προελεύσεως «κουλτουριάρηδες» και οί αυτοπροβαλλόμενοι «ώς προστάτες» της ελευθερίας του ανθρώπου και των άτομικων δικαιωμάτων, τα όποια τόσο βάνασα έχουν κατοποιοηθεί στους καιρούς μας, ενισχύουν και υπερασπίζονται το προκλητικό (βλ. αηδιαστικό) αυτό φαινόμενο. Και με την προβολή σαθρών και σκόπιμων έπιχειρημάτων, τα όποια, όχι μόνο προσβάλλουν τις έλληνορθόδοξες παραδόσεις μας, που είναι βαθειά ριζωμένες στο λαό μας, αλλά θίγουν παράλληλα και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, προσπαθούν να μάς το παρουσιάσουν ως μία φυσιολογική κατάσταση, δίνοντας μάλιστα και τις μοντέρνες διαστάσεις της, με σκοπό να προκαλέσουν και να δελεάσουν τη νεολαία μας.

Και έδω είναι που ή Έκκλησία μας θα έπρεπε να αναλάβει ουσιαστικό και σοβαρό λόγο. Άλλά δυστυχώς σήμερα, και αυτό το λέμε με πόνο πολύ, μετά τα όσα θλιβερά και τραγικά ξετυλίχθηκαν το περασμένο έτος και άφοροῦσαν σε ιδιόρρυθμες συμπεριφορές και σκάνδαλα σε βάρος ακόμη και μεγαλόσχημων κληρικων, χωρίς να επέλθει ή αναμενόμενη με αγωνία από το πλήρωμα κάθαρση, ή διοικοῦσα Έκκλησία έμφανίζεται στην έλεγκτική της προσπάθεια με μειωμένο το κύρος της. Γιατί πώς θα προβάλει τις άπόψεις της στην αντιμετώπιση των παραπάνω πρόσφατων θλιβερων φαινομένων, όταν, ενώ ή ίδια ή ήγεσία της όμιλει για «έπίορκους κληρι-

κούς», για «φιλήδονους κληρικούς» και για «θερμοκήπια άθλιότητων» (βλ. ΙΣΙ 18/19 Φεβρ. 2005), από το άλλο μέρος ό πιστός λαός δέν βλέπει καμμιά τέτοια κάθαρση, όπως αυτό άποτελεί πλέον κοινό τόπο και κοινό άνάγνωσμα, ακόμη και αντικείμενο δηλώσεων σοβαρων έκκλησιαστικων και μη παραγόντων; Και αυτό άποτελεί το θλιβερό συμπέρασμα από τη θεώρηση των παραπάνω άνησυχητικων και έπικίνδυνων για το έθνος και την Όρθοδοξία καταστάσεων.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ. Σε κάποια πρόσφατη όμλία του ό Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος, άπευθυνόμενος στους «νεοφανείς διανοούμενους του Κολωναχίου», όπως τους όνόμασε, διατύπωσε και τουτο το έρώτημα: «Τότε τί είναι πρόοδος; Άς μάς πουν "οί σκοταδιστές" της έποχής μας. Πρόοδος είναι ή άνηθικότητα; Είναι ή διαφθορά;». Στο έρώτημα αυτό του Μακαριωτάτου δέν θα άπαντήσουμε έμεις, αλλά θα αντιπαραθέσουμε δυό άπόψεις. Η πρώτη είναι ένα άλλο έρώτημα, το όποιο διατυπώνεται σε έβδομαδιαία πολιτική έφημερίδα: «Έσείς πιστεύετε ότι μπορεί να έγινε κάθαρση στην Έκκλησία; Έπαψε δηλαδή ό κιναιδισμός και ή χριστεμπορία; Θέλω να βάλετε το χέρι στην καρδιά και να άπαντήσετε». Και ή δεύτερη είναι μία έπισήμανση που δημοσιεύεται σε κάποια άλλη έγκριτη έκκλησιαστική έφημερίδα: «Τα σκάνδαλα και ή διαφθορά στους κόλπους της διοικούσης Έκκλησίας δέν λησμονοῦνται. Και δέν λησμονοῦνται ούτε και οί ένοχοι γι' αυτή την παρακμή».

Έμεις κλείνουμε με την προσθήκη: Ουδέν σχόλιον.

Σύν.

Ποιμαντικές ἐπισημάνσεις
ἀπό τὴν παγκόσμια Ὁρθοδοξία

Ἡ ζωὴ τοῦ ἱερέως: Μεταξύ Γεθσημανῆς καὶ Γολγοθᾶ.

«Ἐκζητήσατε τὸν Θεόν,
καὶ ζήσεται ἡ ψυχὴ ὑμῶν»
(Ψαλμ. ξη΄ 33).

(Συγγραφέας τοῦ κειμένου, πού ἀκολουθεῖ σέ μετάφραση, εἶναι Ὁρθόδοξος Ἕλληνας ἑγγαμὸς πολύτεκνος ἱερέας. Ἔγινε Ὁρθόδοξος στὰ ἐφηβικά του χρόνια καὶ περιόδεψε πολλές Ὁρθόδοξες χῶρες μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τὴν δική μας. Ἀνέκει στὴν Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, καὶ ὑπηρετεῖ ὡς ἐφημέριος σέ πόλη τῆς Νοτιο-ανατολικῆς Ἀγγλίας)

Δέν φορᾶνε χωρὶς λόγο οἱ ἱερεῖς τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας σταυρό. Ἡ ἱεροσύνη εἶναι σταυρός. Πολλοὺς καὶ ποικίλους σταυροὺς σηκώνουμε ἑμεῖς οἱ ἱερεῖς σέ διάφορες φάσεις τῆς ζωῆς μας, γιατί ὑπάρχουν πολλὰ εἶδη πειρασμῶν στὴν ἱερατικὴ ζωή, μέ τοὺς ὁποίους πρέπει νά παλεύουμε. Αὐτὸ καταντᾷ ἓνας συνεχῆς, καθημερινὸς σταυρός. Ποιοὶ εἶναι οἱ πειρασμοὶ αὐτοί;

Πρῶτον, εἶναι ὁ πειρασμός, στὸν ὁποῖο ὑποκύπτουν συχνὰ ἱερεῖς, νά θεωροῦν τὸν ἑαυτὸ τους ἀνώτερο ἀπὸ τοὺς ἐνορίτες τους. Τέτοιου εἶδους

ἀλαζονεῖες κληρικῶν θὰ μπορούσαν νά χαλιναγωγηθοῦν, ἂν οἱ ἐπίσκοποι φρόντιζαν νά μὴν προωθοῦν βιαστικά στὴν ἱερωσύνη ὑποψηφίους, πού δέν ἔχουν δοκιμαστεῖ γιὰ κάποιο διάστημα ὡς ἀναγνώστες, ὑποδιάκονοι καὶ διάκονοι, καὶ νά μὴ τοὺς ἀναθέτουν καθήκοντα προΐσταμένων ἐφημερίων σέ ἐνορίες πρὶν περάσουν κάποιο διάστημα ὡς βοηθητικοὶ ἱερεῖς. Μιὰ περίοδος μαθητείας ἀρκεῖ, συνήθως, νά πατάξει τέτοιου εἶδους φαντασιώσεις τῶν ὑποψηφίων, πρὶν τοὺς ἀνατεθοῦν ὑπεύθυνα ἐφημεριακὰ καθήκοντα. Ὅταν αὐτὸς ὁ πειρασμός ἐδραιωθεῖ στὴ νοοτροπία παλαιῶν, ιδίως, ἱερέων δύσκολα ξεριζώνεται. Μόνο κάποιος προχωρημένης ἡλικίας ἐπίσκοπος θὰ μπορούσε, ἴσως, νά τοὺς βοηθήσει.

Ἔχουμε δεῖ παραδείγματα ἱερέων, πού καυχῶνται γιὰ τίς ὑποτιθέμενες ἱκανότητές τους, γιὰ τὴ φωνή τους, γιὰ τὸ παρουσιαστικὸ τους. Πού βασίζονται ἀποκλειστικά στό ἄτομό τους. Πού δέν λογαριάζουν, κανέναν, οὔτε

πολιούς πεπειραμένους συναδέλφους τους, ούτε τόν ίδιο τόν επίσκοπο. Αυτοί οι δικτάτορες των ένοριών, «οί τύραννοι μέ ράσα», όπως λέγεται, παραθεωρούν τόν κύριο στόχο τους, πού είναι ή δική τους σωτηρία. Καί αν δέν καταπιαστούν κάποτε μέ τήν προσωπική τους σωτηρία, πολύ μικρή βοήθεια μπορούν νά προσφέρουν στό ποιμνιο. Αναπόφευκτα, ή έγκύστωση στόν έαυτό τους τούς κάνει νά θεωρούν ότι δέν υπάρχει κανείς άξιος νά τούς κάνει κάποια υπόδειξη. Σ' αυτές τίς περιπτώσεις, μόνον ή προσευχή καί τά άνελέητα πλήγματα της καθημερινής οικογενειακής ζωής μπορεί, κάποτε, νά τούς συνεφέρουν. Σέ κάθε περίπτωση, οί φαντασιώσεις υπερχής είναι έχθροί της ταπεινώσεως. Οί ιερείς, πού διακατέχονται από αυτές, δέν θά άντέξουν για πολύ. Άργά ή γρήγορα θά εκπέσουν. Τό έχουμε διαπιστώσει αυτό πολλές φορές.

Δεύτερον, συχνά παρατηρούμε ότι υπάρχουν ιερείς άβουλοι καί ψοφοδεείς. Παθητικοί καί άνοχύρωτοι, γίνονται έρμαιο των ένοριακών τους συμβουλίων, θύματα κακών λαϊκών μέ άνιεκκλησιαστική νοοτροπία. Αναπτύσσοντας τότε μηχανισμούς άμυνας εναντίον αυτών των πιέσεων, τίς όποιες δύσκολα μπορούν νά άντέξουν, κλείνονται στόν έαυτό τους, άποτραβιούνται στό περιθώριο καί άποφεύγουν νά ένθαρρύνουν όποιαδήποτε εκδήλωση ένοριακής δράσεως, πέραν των ιερών ακολουθιών.

Τή «δημοσιούπαλληλική» αυτή νοοτροπία τή συναντάμε πολύ συχνά σέ κληρικούς στην Ανατολική Εύρώπη.

Υπάρχουν ιερείς, πού επί δεκαετίες πολιτεύονται μέ τόν τρόπο αυτό χωρίς οί επίσκοποι τους νά κάνουν κάτι για τή διόρθωσή τους. Αφήνουν τούς ένορίτες στην τύχη τους. Τό έργο τους αρχίζει μόλις αρχίζουν οί ακολουθίες, σά νά χτυπούν κάρτα, καί τελειώνει μέ τή λήξη των ακολουθιών, σά νά χτυπούν καί πάλι κάρτα. Άκούν τίς έξομολογήσεις των πιστών άπροετοίμαστοι, χωρίς προσευχή, χωρίς συμπάθεια. Αδιάφοροι, δέν κάνουν καμιά παρατήρηση, κανένα σχόλιο (έτσι, είναι καί όλη τους ή ύπηρεσία). Τά κηρύγματά τους είναι άναμασημένες ξερές έρμηνείες από παλιά βιβλία. Η Αγία Τράπεζά τους άκάθαρτη καί άκατάστατη. Ουδέποτε επισκέπτονται τούς ένορίτες τους στά σπίτια τους.

Τρίτον, είναι ό πειρασμός της υπερβολικής οικειότητας μέ τούς ένορίτες. Υπάρχουν ιερείς, πού μόλις βγάλουν τά άμφια μετά τίς ιεουργίες, συμπεριφέρονται κοσμικά, σάν «φιλαράκια». Προδίδοντας τήν ιερωσύνη τους, μπορεί, κάποτε, νά ύποκύψουν στόν πειρασμό γυναικών. Δυστυχώς, σέ κάθε ένορία, είναι αναπόφευκτο ό ιερέας ως ποιμένας, νά συναντήσει κάθε είδους γυναικες «άπελπισμένες», πού ζητούν «κατανόηση». Αν δείξει μεγάλη οικειότητα μαζί τους, μπορεί νά γίνουν πειρασμοί γι' αυτόν, ιδίως, αν ή συζυγική του ζωή δέν είναι άνέφελη. Καλύτερα ό ιερέας νά μή συναντάται μόνος του μέ τέτοιου είδους γυναικες.

Τέλος, έχουμε τόν πειρασμό της άπογνώσεως. Ιερείς διωγμένοι καί συκοφαντημένοι από συναδέλφους

τους, ὄργανα δαιμονικά, χωρίς στή-
ριξη ἀπὸ τὴν προϊσταμένη τους ἀρχή,
μένουν τελικά μόνοι. Μπορεῖ τότε νά
πέσουν στὸν πειρασμό νά ἀπορρίψουν
τά πάντα, νά παραιτηθοῦν ἀπ' ὅλα, θεω-
ρῶντας ὅτι τίποτα δέν μπορεῖ νά γίνει.
Μόνο ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ πίστη
μπορεῖ νά τοὺς σώσει, δηλαδή, ἡ πίστη
στό ἔλεος καὶ στὴ θερμὴ ἀγάπη τοῦ
Χριστοῦ, πού εἶναι πιὸ δυνατὴ κι ἀπὸ
τό θάνατο. Σέ κάθε περίπτωση, ἡ σωτη-
ρία μέ ἀνθρώπινα μέτρα εἶναι ἀδύνα-
τη γιὰ ὅλους μας, ὅμως, «οὐκ ἀδυνα-
τήσκει παρά τῷ Θεῷ πᾶν ρῆμα».

Ὁ Θεὸς μπορεῖ νά καθοδηγήσει αὐ-
τοὺς τοὺς ἱερεῖς μιλώντας μέσα ἀπὸ
τό ἐνοριακό τους ἔργο. Πόσοι δέν βρῆ-
καν τὴ σωτηρία διὰ μέσου τῶν ἐνο-
ριτῶν τους! Ἱερεῖς, πού ρέπουν πρὸς
τὴν ἀπόγνωση, ἄς πυκνώσουν τίς ἀ-
κολουθίες, ἄς στραφοῦν πρὸς τοὺς Ἀ-
γίους. Ἄς μὴν ἐναποθέτουν ἐλπίδες
«ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱούς ἀνθρώπων,
οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία». Ἄς θυμοῦνται
πάντα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι νοσοκο-
μεῖο. Τὴν ἀπαρτίζουν ἄτομα ἄρρω-

στα, πού ζοῦν μέ τὴν ἐλπίδα ὅτι θά γί-
νονται σιγὰ σιγὰ ὅλο καὶ καλλίτερα.
Ὅσον δέ ἀφορᾷ τὸν ἴδιο τὸν ἱερέα,
πρέπει νά ξέρει ὅτι καὶ αὐτός εἶναι
ἐπίσης ἄρρωστος καὶ πρέπει νά ἀνα-
ζητᾷ θεραπεία. Ἄν δέν ἀναζητᾷ थे-
ραπεία, δέν εἶναι καλὸς ἱερέας. Τελι-
κά, ἡ μόνη διαφορὰ μεταξύ κόσμου
καὶ Ἐκκλησίας εἶναι ἡ συναίσθηση,
ὅτι μέσα στὴν Ἐκκλησία εἴμαστε ἄρ-
ρωστοι, πού πᾶμε γιὰ νά θεραπευ-
θοῦμε. Γιὰ τὸν κόσμο αὐτά εἶναι ter-
ra incognita.

Ἔτσι, ἡ ζωὴ τοῦ ἱερέα ὀριοθετεῖται
μεταξύ Γεθσημανῆς καὶ Γολγοθᾶ.
Κάπου, ὅμως, πέραν ὅλων αὐτῶν ὑ-
πάρχει ἡ βεβαιότητα ὅτι, μέ τὴν ἀπο-
δοχὴ τοῦ Σταυροῦ στὴ Γεθσημανὴ τῆς
ἱερατικῆς ζωῆς, πού ὁδηγεῖ στὴ σταύ-
ρωση τοῦ Γολγοθᾶ, περιμένει ἡ Νίκη.
Καὶ Νίκη σημαίνει Χαρά, πού δέν ἔ-
χει τέλος, καὶ Φῶς Ἀναστάσεως Χρι-
στοῦ.

Εἴθε ὁ Θεὸς νά μᾶς ἐλεήσει καὶ νά
μᾶς συγχωρήσει ὅλους μας!

π. Ἀνδρέας Phillips

Παπα-Γιάννη

Ὁ Μητροπολίτης Μπεζενίτης, κατὰ τὴν ἀπολογία
του στό Τριμελές Ἐφετεῖο, ἰσχυρίστηκε, πὼς ἡ Μονὴ
τοῦ ἁγ. Ἐφραίμ, εἶχε καταντήσκει Σοῦπερ-μάρκετ. Δέν
ἀποκάλυψε, ὅμως, τὴν πρωτοτυπία. Ὅτι ἡ ληστεία σ'
αὐτό τό Σοῦπερ-μάρκετ ἐγίνε ἀπὸ Ἐπίσκοπο.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Γίναμε μπίλιες...

Που νά σās τά λέω... Τίς προάλλες γίναμε μπίλιες μέ τόν παπα-Γιάννη. Έγώ άναμμένος μπήκα στό γραφείο τών παπάδων. Καί δίχως νά του κάνω καμμιά είσαγωγή, του πέταξα αυτό, πού είχα μέσα μου.

-Παπα-Γιάννη, έγώ θά γράψω γράμμα στόν Άρχιεπίσκοπο. Θά του τά πω χύμα. Δέν τόν άντέχω πιά.

Ό παπα-Γιάννης, μέ χαμηλοκύτταξε βλοσυρά, λές καί ήθελε νά εξακριβώσει τά στοιχεία τής ταυτότητάς μου καί νά μετρήσει τή λωλάδα, πού μέ οίστηλατούσε. Καί, μέ σκληράδα πρωτόγνωρη, μοϋκοφε τήν άνάσα.

-Σά νά πήραν πολύ άέρα τά μυαλά σου. Κάτσε στ' αύγά σου ταλαίπωρε. Νεωκόρος είσαι. Δέν είσαι Τριανταφυλλόπουλος, γιά νά τά πείς χύμα στόν Άρχιεπίσκοπο αύτά, πού σφηνώθηκαν στό λογισμό σου.

Μοϋρριξε πάλι ένα βλέμμα άγριο. Καί δοκίμασε νά μέ παρατήσει. Άλλά έγώ, μέ τή φούρια, πού είχα άρει, δέν τόν άφησα ήσυχο. Μέσα μου έβραζα σάν άτμομηχανή. Καί ήθελα νά ξεβράσω τόν άτμό, γιά νά ξαλαφρώσω.

-Θά του γράψω γράμμα, ξανάπα. Έκεϊνο, πού διάβασα στήν έφημερίδα, μέ έβγαλε από τά ρούχα μου.

-Δηλαδή, τί διάβασες καί διαόλεφες;

-Δέ διαόλεφα καθόλου. Κατάλαβα, πώς ό Χριστόδουλος προσπαθεϊ νά μάς κοροϊδεύει όλους μας. Κι' έγώ τήν κοροϊδία δέν τή σηκώνω. Φτωχός άνθρωπάκος είμαι. Γράμματα πολλά δέν ξέρω. Γυρνώ έδω μέσα, σάν ό τελευταίος τροχός. Ύπηρετώ τήν

Έκκλησία, όσο μπορώ καλύτερα καί βγάζω τίμια τό φωμί μου. Τόν Άρχιεπίσκοπο τόν προσκυνώ καί του φιλάω τό χέρι, όταν μάς έρχεται. Όχι, όμως καί νά προσπαθεϊ νά μάς ξεγελάσει μέ τίς άμπελοφιλοσοφίες του.

Ό παπα-Γιάννης, σά νά έντυπωσιάστηκε από τήν έπιμονή μου, σταμάτησε νά μέ στρεσάρει καί μου ζήτησε εξήγήσεις.

-Γιά πές μου, τί τό παράξενο είπε ό Χριστόδουλος καί σου γύρισαν τά μυαλά;

Έβγαλα από τήν τσέπη μου ένα κομματί έφημερίδας, τό άνοιξα καί άρχισα νά τό διαβάζω φωναχτά, γιά νά τό σπρώξω στό δύστροπο κεφάλι του παπα-Γιάννη:

-«*Η Έκκλησία προβάλλει άξιόλογα κοινωνικά καί φιλανθρωπικά έργα είς άπάντηση όλων όσοι έχουν εύκολη τήν "κατηγορία" καί τά λόγια έναντίον τής Έκκλησίας. Καί πρόσθεσε: Τούς προσκαλούμε νά μάς γνωρίσουν από κοντά, γιά νά δοϋν τήν άνιδιοτέλεια, τήν άγάπη, τή μέριμνά μας γιά τά προβλήματα τών άνθρώπων πού ζοϋν στήν κοινωνία. Δέν είμαστε μόνο άνθρωποι τών λόγων αλλά κάνουμε καί πράξεις, οι όποϊες καί έπιβεβαιώνουν τήν αλήθεια τών λεγομένων*».

Μόλις τέλειωσα τό διάβασμα, σήκωσα τό βλέμμα μου καί κύτταξα κατάματα τόν παπα-Γιάννη. Ήθελα νά πιάσω τήν πρώτη αντίδρασή του. Έκεϊνος έστεκε, σά νά περίμενε καί συνέχεια. Όταν είδε, πώς δέν είχα άλλα πράγματα νά διαβάσω, μου είπε:

-Έ, καί, τί είναι αυτό, πού σου διέγειρε τέτοια σεισμική δόνηση καί δέν μπορείς νά συγκρατήσεις τά ψυχικά σου ρίχτερ; Αυτές τίς κουβέντες ό Χριστόδουλος τίς λέει καί τίς επαναλαμβάνει όπου σταθεϊ καί όπου βρεθεϊ. Έσύ τώρα τίς πήρες είδηση; Καί, γιά στάσου, είπες πώς θέλεις νά του γράφεις γράμμα. Καί τί θά του πείς; Νά μή προβάλλει

τά φιλάνθρωπικά έργα τῆς Ἐκκλησίας; Σέ ἔπιασε ἡ ταπείνωση καί σέ ἐνοχλεῖ ἡ διαφημιστική καμπάνια τοῦ Χριστοδούλου;

Μετά ἀπό αὐτή τήν κατεβασία τοῦ παπα-Γιάννη, πῆρα φόρα. Τίποτα δέ μέ συγκρατοῦσε.

-Ὅχι. Δέ θά τοῦ γράψω αὐτό, εἶπα μέ ἐνισχυμένη ἔνταση φωνῆς. Θά τοῦ γράψω κάτι ἄλλο.

-Δηλαδή τί;

-Θά Γράψω: «Μακαριώτατε, μήν καλεῖς τοὺς ἀνθρώπους νά ρθοῦν κοντά σου καί κοντά στοὺς συνεργάτες σου. Σέ ἰκετεύω, γιατί σέ ἀγαπῶ, μήν τό κάνεις αὐτό. Τώρα, βρίσκονται μακριὰ σας, κυκλοφοροῦν σέ ἀπόσταση ἀσφάλειας, καί ἡ μόχχα τῶν σκανδάλων σας τοὺς ἔχει πνίξει. Νοιώθουν ἀσφυξία. Ἄμα ρθοῦν πιό κοντά καί γνωρίσουν, ἀπό τήν καλή καί ἀπό τήν ἀνάποδη, τοὺς σκανδαλοποιούς, πού σέ περιτριγυρίζουν καί τά σκάνδαλά τους, θά πιάσουν τή μύτη τους καί θά λακίσουν. Καί, ἕνας Θεός ξέρεي, τί θά μεταφέρουν στόν ὑπόλοιπο κόσμο. Ἀλάργα, ἀρχιεπίσκοπέ μου, ἀλάργα. Κάτσε κεῖ, πού εἶσαι. Καί ἄσε τόν κόσμο μακριά. Ἀμπάρωσε τίς πόρτες σου καί τά παράθυρά σου, γιά νά μή ξεγλιστράει ἡ μόχχα. Καί μή ζητᾶς πραγματογνώμονες, γιατί θά σέ ξετινάξουν. Καί, τότε, ἀλίμονο. Ποῦ νά βρεθεῖ κουκούλα νά σέ καλύψει!».

Εἶπα αὐτά καί σταμάτησα γιά μιὰ δεύτερη φορά. Ὁ παπα-Γιάννης εἶχε ἀκουμπήσει τό κεφάλι του στό δεξί του χέρι καί ἔδειχνε σκεφτικός. Δέν μέ ἀποπῆρε. Οὔτε κἄν μοῦ ἀποκρίθηκε. Πέρασαν κάμποσα δευτερόλεπτα. Ἐγώ, ἔτσι, πού τόν εἶδα, τόν φοβήθηκα. Ἄραγε τί; Ἐφαχνε νά βρεῖ σκληρό λόγο, ἀστροπελέκι, γιά νά κατακεραυνώσει τήν ἀναίδειά μου; Ἡ μήπως ἡ δική μου θρασύτητα τόν εἶχε βάλει σέ περίσχεψη;

Σέ λίγο, σήκωσε τό βλέμμα, κούνησε τό

κεφάλι του καί μοῦ μίλησε.

-Ρέ, πού καταντήσαμε. Ἀκόμα καί οἱ νεωκόροι μᾶς πῆραν εἶδηση καί μᾶς συμβουλεύουν, ἔτσι, πού δέν μᾶς συμβουλεύουν οἱ σοφότεροι ἐπικοινωνιολόγοι, εἶπε.

Ἐγώ δέν κατάλαβα, τί εἶναι αὐτοί οἱ ἐπικοινωνιολόγοι, πού εἶναι σοφοί καί συμβουλεύουν τόν ἀρχιεπίσκοπο. Μέ τό μικρό μου τό μυαλό, φαντάστηκα, πώς θά εἶναι ἐκεῖνοι, πού γυροφέρνουν τό μακαριώτατο καί θυμιάζουν κολακευτικά τά προσόντα του.

Ὁ παπα-Γιάννης μοῦκοψε τήν ἀλυσίδα τῶν συλλογισμῶν μου.

-Ἐνα ἀπλό ἄνθρωπο νᾶπαιρνε κοντά του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, εἶπε, ἕνα νεωκόρο τῆς πιό μακρινῆς ἐνορίας τῶν Ἀθηνῶν, θά τοῦ ἔδινε καλύτερες συμβουλές καί θά τόν γλίτωνε ἀπό τίς ἀτέλειωτες γκάφες του καί ἀπό τά τρανταχτά σκάνδαλα.

Καί ἀμέσως, σηκώθηκε ἀπό τήν καρέκλα του, ἄνοιξε τήν πόρτα τοῦ γραφείου καί, κατασκασμένο, χάθηκε.

Ὁ Νεωκόρος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X